

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. புத். சந். மசு.] துஅாசசு (நு). ஆம ம- ௨௫. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, July 25, 1844. [Vol. IV. No. 14.

வீரமாயுனிவர் சேய்த ஞானவுணர்ச்சி.

பதினாலாமுணரீதி துதல்.

மோட்ச மகிமை காண்பிக்கின்றது.

பூவில்கதிசு நரகமும் புண்ணியவானுக்குக்கதிசு மோட்சமுமென்று வேதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. நரகவேதனையையுமோட்ச சுகத்தையும் கண்டு பாவத் தொழிந்ததை வெறுத்துப் புண்ணிய சம்பவானையைத்தக்க பிரயாசத்தோடு தேடிக்கொள்ளக்கடவாய். நடுத்திரந்த பின்பு பாவியைப் பசாககள் கட்டிக் கொண்டு வாதித்து நரகத்திலே கொண்டு போகிறபோது புண்ணியவானைத் தேவ தூதர் கவியாண ஆடையாபரணங்களைத் தரிப்பிக்கிடுப் போலே அவல்கரித்து மோட்ச இராச்சியத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போவார்கள். அப்போது அவனுக்குள்ள சந்தோஷமெப்படியிருக்குமென்றால், ஒரு எளிதவன் ஒரு இராசகுமாரனுக்குக் கல்யாணம் முடித்துக்கொடுக்க மணவறைக்குள்ளே போகிற போது எம்மாத்திரம் அக்களிப்பாய் இருப்பாளோ அது போலவும் சூற்றவாளியாய்த் தன்னப்பட்டுத் தூர தேசத்திலே இருந்தவன் தன் இராச்சியத்துக்கு இராசாவாசப்பட்டா பிஷேகத் தரிக்கப்பட்டுச் சகல பரிவாரங்களோடே ஒட்டோலக் கமாய் மாடமாணிகைக்குப்படுகிறபோது எம்மாத்திரஞ் சந்தோ மடைவானோ அப்படிப் போலவும், புண்ணிய குமாரனுடைய ஆத்தமம் தேவ குமாரனோடே நேசமாய் இருந்து மோட்ச முடி பெறத் தேவ தூதர் கூட்டிக்கொண்டு போகையில் சொல்லவடக்காத ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கும். மண்ணோடே மண்ணுப் அழிந்து போன சரீரம் மறுபடி உயிர்த்துத் தன்னாத்துமத்தோடே கூடுகிற போது அதுக்குக் கிடைத்த வேமான அவல்கார மகிமை களைக் கண்டு மோட்சவாசியாகி அந்தப் புண்ணியவான் சருவாங்கமும் புளகிதமாய் அகமாய்ச் சந்தோஷிக்கொண்டாடிச் சொல்லுவான்.—ஒகோ! இர்தச் சரீரம் முன் அழிந்து போகிற குணமுள்ளதில் வியாதி நோவு பசு தாகம் துன்பம் வெயில்குளிர்பனி மிருகம் சரீரம் கல்லு முள்ள முதலான உபாதிகள் சேனைக் கொல்லுகிற ஆயுதங்களாய் இருந்ததே. இப்படிப்பட்ட துன்பம் அச்சம் ஒன்றுமில்லாமல் எக்காலத்துக்கும் சுககிரஞ்சியாய் இருக்கிறோம். முன்னே இர்தச் சரீரம் கிருவாண முங் குறைபாடுமுள்ளதாயிருக்க அதை யுகிறதற்கும் காப்பாற்றுகிறதற்கும் அன்ன வஸ்திரத் தேடிக்கொண்டிருந்தோம். இப்போது உன்னுடைய ஒன்றுக் கல்வையிலலாமற் சூரியகார்தி வீசுகிற பளிக்குப் பாத்திரம் போலே சரீரமெல்லாம் பிரகாசிக்கப் போன் ரவரத்திவரணங்களைப் புர்த்தச் சுக அலங்காரங்கொண்டிருக்கிறோம். முன் எங்கே பார்த்தாலும் தடையாயிருந்த சரீரம் இப்போது ஒரு தடையுமில்லாமல் ஆகாசத்திலேவும் பா தாளத்திலே இறங்கவும் குறுக்கே தடையாய் இருக்கிற கதவு சுவாகளை ஊடுருவிப் போகவும் வரவும் வலவமைகொண்டிருக்கிறோம். ஒகோ! இப்படிப்பட்ட மகிமைகளுக்குச் சமானமான மகிமை உண்டோ? இவைபெல்லாம் பூலாகத்திலே கொஞ்ச நாட்பாடுபட்டதினலே கிடைத்ததென்று அனந்த சந்தோஷத்துடனே கனிகருவான். அடா கிரமடனாகியபாவி! அந்த தண்டியுப்புப் பொதுக்கமாட்டாமல் இத்தனை கண்மையெல்லாம் இழந்து போகிறது எத்தனை புத்தியினமென்று பார்.

மோட்ச இராச்சியத்திலே பிரவேசிக்கிறவன் அதிலேயுள்ள அளவிலாத விஸ்தாரத்தையும் பளிக்கு போலே பளபளப்பாய் மின்னுதிற நிலத்தையும் இத்தினங்களாவதைத்திருக்கிற மாடமாணிகைகளையும் கண்டு ஒகோ இப்படிப்பட்ட இராச்சியமும் நகரமும் மாட மாணிகைகளுண்டாயிருக்கச் செய்தே உலகத்திலே ருச்சு வீட்டுக்குமு புத் காட்டு நிலத்துக்கும் எத்தனை சண்டை வழக்குப் பண்ணுகிறானோ, இதெல்லாம் எத்தனை புத்தியினமென்று அதிசயப்படுவான். அந்த நகரில் வாசமாய் இருக்கிற மோட்ச வாசிகள் ஒவ்வொருத்தர் முடி பொறுத்த இராசாக்களைப் போல மகிமையையும் சூரியனைப் போலே பிரகாசிக்கிற ஆடையாபரணங்களையுடைய அவல்காரத்தையும் கொண்டிருக்கிறதை

க் கண்டு உலகத்திலுள்ள அவல்காரங்களெல்லாம் விரித்த அவல்காரமென்று வெறுப்பான். தேவ தூதருடைய ஒன்பது விலாச சபைகளின் மகிமையையும் அவர்கள் சர்வேசுரனைப் புகழ்ந்து பாடுகிற இராசங்களுடைய மதுரத்தையும் வீண வாசிக்கிறவின் பத்தையும் எங்கும் பிரகாசிக்கிற அவல்காரத்தையும் பற்றிப் பிரயித்துப் பூலோகத்திலுள்ள ஆடல்பாடெல்லாம் அவலட்சணக் கொலமென்று வெறுப்பான். அதுக்கு மேலாகப் பரிசுத்ததேவ மாதா பரலோகராக்கினியாக முடிதரித்துத் தயைவிளங்குகிற மகிமையும் சகல லோகமும் ஆண்டாட்சிக்கிற தேவ கதனுடைய தெய்வீக மனுஷீகத்தின் அளவிலாத மகிமைப் பிரதாபத்தையும் கண்டு ஆனந்த வெள்ளத்திலே அமிழ்ந்தினவனுய்ச் சர்வாங்கமும் புரித்துப் பூலோகத்திலே பிரகாசிக்கிற வெளிச்சங்களைல்லாம் இருட்டுப்போலவும் செல்வங்களெல்லாங் சேறுபோலவும் அழகுக்கொல்லாம் அழுக்குப் போலவும் சகலமும் வெறுத்து அருவருத்துத் தனக்குக் கிடைத்த பாக்கியத்தை நினைத்து மிழ்ச்சிகூற மனங்கொள்ளாத ஆனந்த சந்தோஷத்தோடே இருப்பான். பாலியானமனுஷா! இப்படிப்பட்ட செல்வ பாக்கியம் நிறைந்த மோட்சத்தை அனுபவிக்க எப்போது போவேன். எப்போது போவேனென்று ஆசைப்படாமற் பூலோகத்திலே நீடித்திருக்க ஆசைப்படுகிறாய். இதைப் போலே புத்தியினமுண்டோ? தான் நிறந்த சொர்த்த தேசத்திலே வாழப் போகாமற் பிறதேசத்திலேயிருந்து குடியிருக்க ஆசைப்படுவானுடோ? கிரகிவ முடிதரிக்கக் கூப்பிரகிவலத்திலே போகாமற் சுகமைவைக்கிற இடத்திற்குப் போவானுடோ? தெளிந்த ஊற்றிலே குளியாமற் சேற்றிலே புரளுவானுடோ? ஏனிர்தப் புத்தியினம். கொஞ்சப் பிரயாசத்துக்குப் பயப்பட்டு இர்தப் பாக்கியத்தை இழக்கலாமோ? உலகம் நிறைய அத்தனை உடைமை கொடுத்தாலும் மோட்ச இராச்சியத்தை அடைகிறதற்குப் போதுமான விலையல்ல. உலக வாதைகள் நரக வாதைகளெல்லாம் ஏகமாய் அனுபவித்தாலும் மோட்ச சுகம் பெறப் போதாதே. இப்படியிருக்கச் சர்வேசுரனுக்குவேறே வருந்த மில்லாமற் பொற் பணமென்கிற பத்துக் கற்பனைக்கும் பொற்காசென்கிற பதினாறு தருமங்களுக்கும் அந்த இராச்சியத்தைக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கச் செய்தே அதை நீ கைக்கொள்ளாமலிருக்கிறது பைத்திய நினைவல்லோ? ஒரு கிழைபரமில்லாத இர்த உலகத்திலே எப்போதமிருக்கவும் இத்தேசத்தானே சம்பாத்தியஞ் சம்பாதித்துவைக்கவும் நினைக்கிறது அதிலும் புத்தியினமல்லோ?

ஒரு இராச்சியத்திலே வருஷத்துக்கொரு இராசாவைப் பட்டங் கட்டி வைத்து வருஷமானவுடனே அவன் தேடினதெல்லாம் பரித்துக்கொண்டு குடிக்கக் சஞ்சி முதலாயில்லாமல் மறு தேசத்திலே துரத்திவிடுவார்கள். இதுக்குட்பட்டு மோட்சம் போகிறவன் புத்திசாலியோ? அல்லது புத்திசாலி என்ன செய்யவேண்டுமென்றால் தான் இராச்சியபாரம்பண்ணுகிற ஒரு வருஷத்திலே பணங் காசு உடைமையுற்பத்தி வெருவாய்ச் சம்பாதித்து நாளாஞ் குறாள் பிறதேசத்துக்கு அனுப்பி எல்லாம் பத்திரம் பண்ணிவைத்துக்கொண்டு தான் இராச்சியபாரம் பண்ணுகிறவிடத்திலே ஒரு காசும் வையாமல் எச்சரிக்கையோடிருப்பான். அவர்கள் குறித்த தலணையிலே இவனைப் பட்டமாறி மறு தேசத்துக்குத் துரத்திவிடுகையில் இவன் அங்கே போய்த் தான் ஏற்கனவே அவலிபட்டிற் பத்திரம் பண்ணி வைத்த திரவியங்களைக்கொண்டு பெரிய மாடமாணிகைக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு குறையுமில்லாமற் சுகமாய் வாழ்ந்திருப்பானல்லோ? அப்படிப் போல ஒருவன் உலகத்திலே வாழ்ந்து ஆபுசு முடிந்தவுடனே பரணமென்கிற நடுவன் வந்து அவன் தேடினதில் அவனுக்கொன்றுக் கொடாமற் பிறதேயத்துக்குத் துரத்திவிடுகிறதைக் காண்கிறோம். இதை அனுகம் விசை கண்டிருந்தாலும் அந்தப் புத்தியினன் பரிகொடுத்தாற்போலே எண்ணந்த பாவங்கள் தாய்கள் தேடின பொருளைப் பரிகொடுத்து மோசம்போகிறார்கள். இவ்வுலகத்திலே நமசிவையாமல் பிச்சைதான் தருமமென்கிற புண்ணியங்களை எல்லாம் ப

ரலோகத்திலே சேர்ந்து வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அதுதான் அந்த விவேகி பிற தேயத்திற் சேர்ந்த ஆஸ்தி அவனுக்கு உதவி இல்லை போலே மரணத்துக்குப் பிறகு உதவியாய் இருக்கும் பாலிய இப்படிப்பட்ட நியாயங்களைக் கண்டும் இன்னம் புத்திமானாயிருக்கமாட்டாரோ? இம்மாத்திரமறிவு உனக்குச் சொன்னதும் இம்மாத்திரமுர்த்த சத்தியாய் கூப்பிட்ட உன்னை எழுப்பிவிட்டதும் போதாதோ? இப்படிப்பட்ட கூக்குரலுக்குக் கண் விழியாவிட்டால் நீ செத்த பிணமல்லாமல் உயிராயிருக்கிறவனல்ல. பாலி அந்தகாரத்தில் நித்திரைகொண்டது போதுமென்று மயக்கத்தை விட்டுச் சடிதியாயெழுந்திருந்து உன் பாவத்துக்காக விதனப்பட்டுப் பிரார்த்தித்துக்கொள்.

பதினாறு முணர்த்துதல் முற்றிற்று.

வீரமாமுனிவர் செய்த ஞானவுணர்ச்சி முற்றுப்பெற்றது.

ஞானகதும்மி.

[Satirical Poem on the superstitions of the Hindus.]

யிசு. சாதிகள் ஞானப்பாட்டை விட்டழகாத்திரம்.

ராக. தம்பட்டங்கள் கனகதப்பிப்பெருந்தாரைமேளங்கள் மூட்டிக்கொண்டு கும்பிட்டுத்தேவனைப் போற்றும்பாட்டையுங் கூடத்தள்ளினார் ஞானப்பெண்ணே.

ராய. ஞானப்பாட்டைப் பறையன்படிப்பதினாலசாதிக்குச் சின்னமென்று வீனப்புத்தியாய்லோகத்துவெந்நீ யெடுத்ததென்னடி ஞானப்பெண்ணே.

ராயச. ஞானப்பாட்டைப் படிப்பதென்னமோ ஞானப்பாட்டை நீ விட்டது சின்னமோ ஞானப்புத்தி உனக்கிருந்தாலிதை நன்றாய்ச்சொல்லடி ஞானப்பெண்ணே.

ராயஉ. உன்னுடனேபடித்து உன்னுடனேவளர்ந்தனைப்போலே ஞானஸ்தானம்பெற்று உன்னுட்பாத்திரத்தொக்கக்குழுத்துவ னுனக்குச்சின்னமோ ஞானப்பெண்ணே.

ராயந. உன்னைப்போலே யொருதேவனைக்கும்பிட்டு உன்னைப்போற்கோவிலுக்குள்ளும்வந்து உன்னையும் பின்னையும் போதித்துக்கொள்பவ னுனக்குச்சின்னமோ ஞானப்பெண்ணே.

ராயச. உன்னைப்போல வேதங்கனாராய்ந்து அவ னுன்னைப்போலையெடுத்தியுமா யுன்னுட்பாட்டையிலுன்னைப்போற்றவ னுனக்குச்சின்னமோ ஞானப்பெண்ணே.

ராயந. அக்கியானக்கோவிலிச் வாத்தியங்கள் கொண் டம்பட்டன் வந்துபடித்தாக்கால் முக்கியமென்றுநீயென்னுகிற முழுமோசமேதடி ஞானப்பெண்ணே.

ராயச. கும்பிட்டுக்கூர்த்தனைக்கூர்த்தனைஞ்செய்கின்ற குலப்பறைபன்றினைப்பார்க்க அம்பட்டனுவக்கியானியவனுனக் கதிகமோசொல்லு ஞானப்பெண்ணே.

ராயஎ. அம்பட்டன்வாத்தியஞ்சின்னமோவல காடம்பரமதுகின்னமோ தம்பட்டஞ்சின்னமோ ஞானப்பாட்டுச்சங் கதங்கள்சின்னமோ ஞானப்பெண்ணே.

ராயஅ. அன்றாந்திசைபெறும்போது உலகாடம்பரங்களைவிட்டுவிட்டே நென்றுப்பண்ணின ஆணைசத்தியங்க ளென்கேபோச்சடி ஞானப்பெண்ணே.

ராயச. நாகசுரத்தையே பூதிக்கொண்டுள்ளத ஞானப்பாட்டை நீ தன்னிவிட்டு ஏகலெக்காசநடந்துகொண்டாற்கரை யெயற்றமேதடி ஞானப்பெண்ணே.

யிசு. பறையன் சிறப்பு.

ராய. வலயகந்தன்னைநடுத்திரிக்கக்கன வல்லமையாகவருமபோது ஐயவ்வுபாரசித்துநிப்ப தாரதைச்சொல்லடி ஞானப்பெண்ணே.

ராயச. ஐத்திரனென்கேநிற்பாண்டி புறத் தோட்டியென்கேநிற்பாண்டி சுந்திரம்பார்க்கின்ற ரெண்டகக்காதிகள் தானிற்பதென்கடி ஞானப்பெண்ணே.

ராயஉ. பார்ப்பானிற்பதுவேறிடமோ அங்கு பறையனிற்பதுவேறிடமோ கோப்பாயத்தையுணராமலிந்தக் கோரணசெய்வதென் ஞானப்பெண்ணே.

யிசு. சாதிகள்வித்தியாசம்.

ராய. மூர்தினவனைப்பிடுகிவைத்தேயங்கு முன்னறப்பிடுகிவைவைத்துத் தந்திரம்பண்ணிக்கொண்டதினும்மத்தச் சமத்தியாவியோ ஞானப்பெண்ணே.

ராயச. குப்பையைக்கோபுரமாகவைத்து அந்தக் கோபுரத்தன்னை குப்பைசெய்ய எப்படியெப்படிப்பார்த்தாலுமுன தெண்ணம்பாய்க்குமோ ஞானப்பெண்ணே.

ராயஉ. உயர்ந்தயார்ந்தபுறந்தாலும்த லுர்க்குருவிபருந்தாமோ உயர்ந்துதன்னடை அன்னடைக்கிட வுள்ளதும்போமல்லோ ஞானப்பெண்ணே.

ராயச. கடவுளைக்களஞ்செய்பவனையந்தக் கடவுளங்களுஞ்செய்துவைப்பார் கடவுள்பார் துக்களஞ்செய்யும்போதுநீ கருவியாவதென் ஞானப்பெண்ணே.

ராயஉ. உன்னைப்போலுன்னுடதோழனைநேகியன் னுன்னுடதேவனுரைத்திருக்கப் பின்னையுமிப்படிப்பேதகஞ்செய்வது பெருமையே சொல்லு ஞானப்பெண்ணே.

ராயஅ. அண்ணலிள்கித்தமதலலாமலுல கத்திலெவரையுந்தாழ்த்திவைக்க எண்ணத்தினுலெவருவதுண்டோ நீ யெப்படிநின்றாலும் ஞானப்பெண்ணே.

ராயச. எந்தப்படியிட்டளந்தாயோ அதற் கேற்றக்குறைச்சலதில்லாம லந்தப்படியுனக்காகுமென்றசொல் அறிந்ததிலவையோ ஞானப்பெண்ணே.

பெயர்ப்பெற்ற சமாதான துரந்தராகிய வில்லியம் லாட் என்பவரின் கதை.

[Translation of the article "Anecdote of Mr. Ladd," on page 140.]

இவர தண்ப்பற்றிச் சொல்லுவதென்னவெனில் நான் இருக்கும் வீட்டுக்குச் சந்திர எட்ட எனக்கு ஒரு விவையிருந்தது. நான் வயல் வழியாகக் குதரைபேறிப்போகிறவேளையெல்லாம் எனது வலகுயி பலதிபா என்பவருடைய ஆடுகள் என் வயலுட்சென்று வினவையழித்துக்கொண்டு நின்றதாக நான் பலமுறையுங் கண்டதுண்டு. அவ்வாடுகளின் கால்கள் மிக நீண்டதாயும் பிறுதுவாகவும் நாயின் கால்களைப்போலக் கெதையுள்ளவாகவுமிருந்தபடியால் அவைகளெந்த உயர்ந்தவெலியாய் இருந்தாலென்ன அல்லது எவ்வகையான குறுக்குமதில் இருந்தாலென்ன அவைகளையெல்லாம் பாய்த்துகொண்டு உன்னே போய்விடும், இவருடைய ஆடுகள் பலமுறையும் என்வினைச்சலுக்கு அழிவுசெய்கிறதைப்பற்றிப் பலமுறையும் இவரிடத்திலிருந்து முறையிட்டதுமன்றி அழிவுசெய்கிறவேளையெல்லாம் அவருக்கறிவித்தும் பலனில்லாமற்போயிற்று. ஆனாலும் இரண்டொருநாளைக்கு அவ்வாடுகள் என்னிலத்துக்குள் வராதிருக்கும். ஆனாலும் அவைகளுடைய கால்கள் மிக நீண்டதாயும் மற்றும் அடுத்த வயல்களிலும் என் வயல் நன்றாய் வின

நிற்குமதினும் என் வயலின் வினாவையே தின்றன. நான் மறுபடியும் அந்த வழியாய் ஏறிப்போனவிடத்தில் ஆடுகள் மறுபடியும் தின்றுகொண்டு நின்றதினால் நான் கோபங்கொண்டு நாய்களை அந்த ஆடுகளுக்கு உச்சுக்காட்டவும் உச்சுக்காட்டியும் போகாதிருந்தால் அவைகளைச் சுட்டி விழுத்திப்போடுகில் உங்களுக்குப் பணம் தருவேனென்றும் என்னுடைய ஆடுகளைத் தொன்னேன்.

இப்படியெல்லாஞ் சொல்லிப்போட்டு மனைக் கலக்கத்துடனே போனேன். ஏனென்றால், என்னைக்குச் சமாதானம் அந்நேரம் என்னைக்கிலாமற்போயிற்று. நானும் கிட்டத்தட்ட அடிபிடிக்காய் தத்தாவினோடே வெண்மனதில் புலப்பட்டது. அப்போ நான் செய்த குற்றமெனக்குத்தெரிந்தது. உடனே நான் மறுபெருக்குச் சமாதானத்தைப்பற்றிப் பிச்சுக்கிதும் நான் தானே சமாதானமுற்றேனும் இருக்கவழியில்லாமற்போய்விட்டதெயன்றென்மனதிலெண்ணி என் செய்வெனென்று நினைத்து மற்றநாட் குதியின்மேலேறிக்கொண்டு பக்கிபர் என்பவரைக் காணும்படி போய் அவர் தனது வாசலுக்கருகே விருக கொத்திக்கொண்டு நிற்கிறதைக் கண்டு உமக்குக் காலவந்தனம் தந்தனமென்றேன்—அவர் யாதொன்றும் பேசாமல் தின்றார். திரும்பவும் உமக்குக் காலவந்தனர் தந்தனமென்றேன். அப்போதுவரையில் திரும்பிப் பாராமல், பன்றியைப்போலே உறுமினார். நான் ஆட்டைப்பற்றி உம்மைச் சந்தேக காணும்படி வந்தேனென்றேன். உடனே அவர் கோடரியை எடுத்துப்பாட்டுக் கோபமுக்காய்ச் சொன்னவெனில், என்னுடைய ஆடுகளைச் சுட்டிப் படி உம்முடைய ஆடுகளை ஏவலிட்டனர் மெத்த நல்ல மனிதன்தான். உம்மைப் போலே ஒரு பாக்கிடவான் ஒரு எளிமவனுடைய ஆட்டைக் கொல்லுகிறது மெத்த நல்லகாரியந்தான் என்றும் பிடிபயலும்பெரிசொர். அப்போ நான் செய்து குற்றந்தான். ஆனாலும் உம்முடைய ஆடுகள் என்னுடைய வினாவை அழிக்க விட்டாட்டேன் ஆகிலும் ஒன்று செய்வேன். உம்முடைய ஆடுகளைச் சாய்த்துக்கொண்டு போய் என் ஆடுகளுடனே விட்டுவளாப்பேன். இவையுதிர் பருவத்தில் நீர் அவைகளைத் திரும்பச் சாய்த்துக்கொள்ளும். உம்முடைய ஆட்டையா தாமதமானது மோசமெனினால், என்னுடைய ஆடுகள் ஒன்றைப்பிடித்துக் கொள்ளுமென்று நான் சொன்னபோது அவர் சந்தேகமன்ற தடுமாறி என்னை எப்படியும் தத்தவென்று மென்றவருக்குத் தெரியாமற்போயிற்று. கையெரியவா திக்கித் திக்கிப்போகி நீர் சொல்வதன்மைதானா என்று. அதற்குச் சந்தேகமென்ன உமதுபுதுக்கள் என் தானிய விலையை யழிப்பதிலும் அவைகளைச் சாய்த்துக்கொண்டு போய் என்று வளவிற் புலவல் விட்டு மெய்ப்பது உத்தமம் ஏனென்றால் உம்முடைய ஆடுகளை வராமற்பண்ணிக்கொள்வது கூடாதென்றே. உடனே அவர் ஒரு நிமிஷமளவுக்குப்பேசாமல் தின்று என்னுடைய ஆடுகள் உம்மை யுனித் தொந்தரவுபடுத்தமாட்டார். அவைகளை நான் கட்டிவைத்துப்போடுவேன். ஆனாலும் எதை உடை ஆராதல் சுடுவதைப் பற்றிப்பேசினால் நானுக்கு சுட்டுப்போடுவேமென்று உமக்கறிவிப்பேன். அவர்கள் பட்சமாய்ப் கொள்கையாயிருக்கல் நானும் அப்படியிருப்பேனென்றேன்.

அதன்பிறகு அவருடைய ஆடுகள் என்னிலத்துக்குள் வரவில்லை. கிணைத்தே உமங்கள் அசலாததைக் கைக் கொடுப்பதைக்குறித்து நீங்கள் பேசுமபோது அவர்கள் உங்களைத் தெரிக்கப்படுகவார்கள் ஒரு சாதி யுத்தசனத்தாராய்க்கும்போது அப்படியே மற்றச் சாதியுத் தாராய்க்கும்போது அன்பானது அன்பைப் பங்கும். சமாதானிகளாய் இருக்கவேண்டுமென்று விருபடமானது உங்களைச் சமாதானத்தில் தல்கொள்ளப்பண்ணும். நீங்கள் உமையை நன்மையானது மாத்திரஞ் செய்க்கொள்கைக்கும் இதை விட வேறே வழியில்லை.

பிறுநில தேயத்தலோர் அம்மாள் குணப்பட்ட வரலாறு.
[Translation of the article "Interesting Conversion, at Lyons, France," on page 129, No. 13.]

இந்த அம்மானுடைய படுகொண்டி தடுக்காட்டங்கொண்டபடியால் நானும்தல கொடுக்கும்பொருட்டு அந்தக் கோவிற்பற்றிவிருந்தவா த்திகளிடத்திலுஞ் சாமியை றிடத்திலும் பரிந்து கேட்டாள். அவளுக்கு நாளுவியாய்க் கைகண்ட மருந்துகள் கொடுத்தும் ஒன்றுக் கூடாமையால் அவள் கொடிய உபத்திரவப்பட்டாள். கடைசியாய் ஒரு மருந்தும் அவளுக்குத் தற்செய்யாததினால், அவள் கன்னிமரியம்மர் கோவிலுக்கு யாத்திரைபண்ணினாள்.

லன்றி மறும்படி அவள் தடுக்காட்ட மாற வழியில்லை என்றார்கள். ஆகையால் அவள் நாளொன்றுக்கு ஒன்பது முறை அக் கோவிலைத் தரிசனம்பண்ணிக்கொண்டு வந்தாள். ஒன்பது முறை அக்கோவிலுக்குச் சென்று அதிகம் பயபத்தியுடனே மென் மென்மையாகத் தேவாசனத்திடம் சென்று அவ்வாசனத்தின் மேல் திருவிளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. அப்பொழுது அந்தக் கோவிலுக்கு முதுவாஸியாயிருந்தவர்—பராபரனுடைய கிருபையிலுந் தத்துவத்தினாலும் தேவமாதாவின் வரப்பிரசாதத்தினாலேதானே மாறுவியாதிகளனைத்தும் மாறினதென்றும், பற்பல அற்புதங்கள் செய்யப்பட்டனவென்றும் அநேக சாட்சிகளை அவளுக்குக் காட்டினார். ஆகையால் அந்த அம்மன் தன் நியமித்திடைகளைச் செய்து ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட கன்னிமரியை கோவிலில் தன் காணிக்கைகளை வைத்தாள். அவள் தேவையான மெழுகுதிரியெல்லாம் கொளுத்தியும் திருச் சித்திர ரூபத்தைச் செய்வித்துக் கொடுத்தும் அவளுடைய தடுக்காட்டத்துக்கொரு முடிவியல்லாதே போயிற்று. இன்னும் அவள் பாலியலுடைய முறைபண்ணி அனலிட்டுப்போத்திற்ப் பாவத்தினாலுடைய ஆத்துமாவைக் கொரு சமாதானத்துக்குமீட்டியல்லாதே போயிற்று. தனக்கினனும் ஆறுதல் வராததைக் கண்டு சிலபக்திதோலிக்கச் சினையிதர்பலவகையான சித்திர சொருபங்களை அவளுக்குக் கொடுத்தார்கள். அவைகளுக்குப் பரிசுத்தவியைக் காட்டும் ஒரு ரூபமும் இருந்தது. இப்பெயர்ப்பட்ட சித்திர சொருபத்தால் அவள் மனதுக்காறுதல் உண்டெய்யால், அவள் முன்னிருந்ததினும் திரமனக் கலக்கம்கொண்டறிவு செட்டுப்போனதினால் அவளுக்குச் சரிவியாதி திடமென வந்தது. அவளுக்குச் சரித்திர வியாதிபும் ஆத்துமாவைக்காற்றக் கவனமும் வந்திருக்கக்கொள்ள, அவளுக்கு இருந்த கிரீடத்தையுச்சிக்கொரு எவையுமில்லாதபோயிற்று. ஆனாலும் இது ஆண்டவருடைய காலம்—அவரவளிருந்த கதவிலே போய்த் தட்டிப்படி தம்முழியுக்காரருருவனை அனுப்பினார். அவர்கையிலேவேதாகமத்தைப் பிடித்து இதயத்திலாத்துமநேசத்தைக்கொண்டு உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்துதிர்க்கிறதேவாடுக்குட்டியாரென்பதைப் பாவச் சுமையைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிறபாவக்குக் காட்டிப்படி வந்தார். பற்பல வகையான கிரியாங்கங்களும், பண்டங்களும், யாத்திரைகளாலுமுடியாதவைகளைல்லாம் ஆண்டவன் வரப்பிரசாதத்தால் திறந்தவெறித்து, இப்பொழுது அவன் கிறிஸ்துதாதர் மாத்திரமே பெரிய இரட்சகரென்பதைத் தன் வகையாசத்தின் கண்ணால் பார்த்தான். அப்பொழுது அவருடைய பரமமான படுகொண்டிக்குச் சாட்சிக்காறுதல் வர அவருடைய குணமானது அவருடைய அன்பைக் கண்டு ஆறுதலடைந்து சந்தோஷப்பட்டது. அப்பொழுது அவன் தேவாகமத்தை வாசித்தான். வியாதிபும் அவளுக்குக் கலக்கணடது. கோயிலுக்கெட்டோதும் பிரசங்கக் கேட்கும்படிபோனார். இப்பொழுது சபையிலுஞ் சோந்திருந்து டலருக்குமுடியோகமாய் நன் விட்டுவருகினார்.

ஒரு கதை.

ஒரு தேயத்தை யான்றும் மகரத்தினென்னுமரசன் தன் பாவமும் புலவர்களை வேறென்றும் கேள்வனுக்கக்குக் கதைகடெரியுமோவென் முகேட்டபனதற்கவர்களிற்தகதைகளெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்டிவற்றில் மேனீசரிப்பிரொவென் றிழித்துச் சொல்லிப்போலீசாகவென்பா னிநுனன் வருவேரைபெலவாய்வவாழிழித்துரைத்ததுபுலவதை பொருடவனுன்றவவெந்தனிடத்துக்குப் போனபோதவன் உன் பெயரெனென்று வினவக் கதைக்கடலென்றாலுனக்கேத்தனை கதைத்தெரியுமென வெனக்குத் தெரிந்த கதைகட்களவிலவாடையாவதிற் கடலெனப்பெயர் பூண்டனென்றாலுவிடப்போதருக்கதை சொல்லென வரசன் கூறவனிறைவாலாயிரம் யோசனை அகலமுறாயிரம் யோசனை நேரமுள்ளன வொருதடக்கத்தினிக்கமற நெருங்கித் தாமரை கண்மலாந்திருப்பவமமலாக்ளிப்பொற்குறையன் னங்கள் கோடாதுகொடியவந்திறங்கும்போது காற்றொடுமழைகலந்தடிக்கத்தோடங்கிறக்காலையிப்பறவைகள் துன்பத்திற்காற்றதருகிருந்த வொருமலைக்குக்கக்குட் புத்தனவென்றா யின்புனை டெனவவைகளிலொன்றுபுறப்பட்டதென்றும் பின் பென்னென்றிறென்றுபுறப்பட்டதென்றும்படி யரசன் கேட்குத்தோதுமவவாழேமற்றென்றுபுறப்பட்டதுமற்றென்று புறப்பட்டதென்று சொல்ல விறைவனவென்கியவனை வெல்வதரிதென்றுபுசரித்துப் பரிசுகொடுத்ததுபிவிட்டான்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, July 25th, 1844.

HAS BRAHMINISM BEEN ALWAYS THE RELIGION OF INDIA?

Both the proud and narrow-minded Brahmin, as well as many semi-paganised European residents in India, have been constantly urging the objection against missionary efforts in India,—how vain is it to expect that the Hindus will abandon a religion which has existed in India since the first tide of emigration set in on its shores; a religion which has from an immemorial antiquity been indelibly engrafted into the national character. The Abbe Dubois argued that from the inveteracy of Hindu prejudices it was quite evident that God had predestinated the Hindus to eternal reprobation, and that Missionaries ought forthwith to withdraw from India. In the evidence taken before the House of Commons, in 1813, on India affairs, T. Graham, Esq., who had been a resident in India for 39 years, and a member of the Supreme Council, stated, that “the habits and prejudices of the Hindus were of a fixed and unchangeable nature.” Sir T. Munro declared that “the Hindus were, without exception, as unchangeable as any thing can possibly be.” Almost all the witnesses summoned on that occasion gave the same testimony, which was urged as an argument against allowing the free admission of Europeans to India; as it was alleged the immutability of religious and civil usages would lead to constant dissensions and quarrels with European strangers.

We shall endeavor to show by historical evidence, that Brahminism in India is comparatively modern; that it is an exotic in India like Mohammedanism, both systems being introduced by the strong arm of military power combining with priestly intrigue. The assumptions of Brahminism to a hoar antiquity, and to being an indigenous plant in Hindustan, will as little stand the test of historical investigation as the arrogant claims of the Romish Church to the “quod semper, quod ubique, quod ab omnibus.”

Historical data show very clearly that a frequent and regular intercourse of both a commercial and religious nature was carried on between China and India at an early period of the Christian era. The invasions of the Tartars caused the decline of Buddhism in the north of China in the 4th century. Fa Hian, a Buddhist Chinese priest, made a visit to India A. D. 399, on a mission of inquiry respecting Buddhism. His journal was written in Chinese and bears the clearest marks of genuineness; it has been lately translated into French by Messieurs Klaproth, Remusat, and Lagresse, of Paris, and received by the literati of Europe as an historical document of unquestionable verity. He establishes the following facts: that Buddhism originated in the country lying between the Nipal hills and the Jumna; Sakya Mun was born at Kapila, near Oude, his father being a prince of the country and tributary to the king of Magadhor Bahar, who resided at Pataliputra or Patna, his ministry was accomplished in the provinces of Oude, Benares and Northern Bahar. Buddhism had maintained in those countries a political superiority as far back as the tenth century B. C.; traditions and monumental remains confirm these facts. It had penetrated into Bengal and as far as the mouths of the Ganges.

Brahminism in India is of modern origin. Professor Wilson says, “It is highly probable that of the present popular forms of the Hindu religion, none assumed their actual state earlier than the time of Sankara Acharya, the Great Saiva Reformer, who flourished in all likelihood in the eighth or ninth century.” The oldest inscription known in a Linga temple is not of earlier date than the tenth century. Fa Hian makes no mention of the followers of Shiva, though he is so minute on every particular. Hian Tsang, a Chinese traveller, is equally silent though he does not omit the notice of even the isolated temples of heretical bodies. According to the data collected by Fa Hian it appears that Buddhism had flourished uninterruptedly in India for fourteen centuries. Porphyrius, an author, who died A. D. 303, describes the Brahmins as a tribe with Buddhist usages and confined to a few localities. St. Ambrose, who died within two years of Fa Hian's arrival in India, mentions that his friend Bishop Museus had travelled into India and China but had not met with a Brahmin. Chinese testimony goes to show that as late as the seventh century the Brahmin kingdoms were confined to the Punjab, that the Brahmins were considered as a tribe only, not as the hierarchy of a whole people, and were possessed of formidable religious and political power, but as a foreign community in a state, (like the Moriscoes in Spain.) The Rev. W. Taylor in his analysis of the Mackenzie MSS. says, “Originally the Brahmins were most certainly foreigners to the Peninsula, and to know that is one important step toward tracing their remoter origin. The dates of the greater part of the Sanskrit inscriptions in the South are of the fourteenth, fifteenth and sixteenth centuries.” Professor Wilson states, “The earliest seat of the Hindus on the east of the Punjab is of very circumscribed extent and could not have been the site of any numerous tribes or nations.” Dr. Stevenson of Bombay, a learned oriental scholar, says, “Brahminism, as first established or afterwards revived in the Maratha country is universally by the natives, traced to Sankhara Acharya in the ninth century, whom they deem an Avatar of Shiva, raised up to put down Buddhism.” The people of Ava believe that Buddhism was universally prevalent throughout India until after the introduction of the Brahmins.

Professor Wilson after strict investigation has come to the conclusion that “the oldest of the Puranas is not anterior to the eighth or ninth century, and the most recent not above three or four centuries old.” Colonel Wilford says, they are certainly a modern compilation. Dr. Wilson of Bombay states, “that the Bhagavat Purana, which is the greatest practical authority at present, cannot claim an antiquity much exceeding six centuries.” In his Oxford Lectures, Professor Wilson says, “the determination of the Puranas, modern and unauthenticated composition deprives them of the sacred character which they have usurped, destroys their credit, impairs their influence, and strikes away the main proof on which, at present, the great mass of Hindu idolatry and superstition relies: in their decid-

edly sectarian character, in the boldness with which they assert the Pantheistic presence of some one deity, in their numerous and almost always frivolous and insipid and immoral legends, they betray most glaringly the purposes for which they were composed, the dissemination of new articles of faith, the currency of new gods.” The Puranas appear to be legends invented to serve the ends of a grasping and haughty priesthood, as much as the Decretals of the middle ages were forged to sanction the supremacy of the Pope of Rome. Brahminism was in its original form monotheistic, as the Vedas prove, and has, like Judaism, Buddhism, the Chinese system and ancient Christianity, degenerated into polytheistic principles. The conclusion Professor Wilson has arrived at on this subject is thus stated in his preface to the Vishnu Purana: “It is commonly admitted that the Brahminical religion and civilization were brought into India from without. Certainly, there are tribes on the borders and in the heart of the country, who are still not Hindus; and passages in the Ramayana and Mahabharata and Manu, and the uniform traditions of the people themselves point to a period when Bengal, Orissa, and the whole of the Deccan, were inhabited by degraded or outcast, that is, by barbarous tribes. The traditions of the Puranas confirm these views, but they lend no assistance to the determination of the question whence the Hindus came; whether from a Central Asiatic nation, as Sir W. Jones supposed, or from the Caucasian mountains, the plains of Babylonia, or the borders of the Caspian, as conjectured by Klaproth, Vans Kennedy and Schlegel. The general conclusion derivable from the actual presence of barbarous and apparently aboriginal tribes, from the admitted progressive extensions of Hinduism into parts of India, where it did not prevail when the code of Manu was compiled—from the general use of dialects in India, more or less copious, which are different from the Sanscrit—and from the affinities of that language with forms of speech current in the western world, is—that a people who spoke Sanscrit and followed the religion of the Vedas, came into India, in some very distant age, from lands west of the Indus.”

The Vedas contain the earliest form of the Hindu religion. They recognise the unity of God, and do not teach hero-worship or the doctrine of incarnations, while the worship recommended is chiefly domestic worship, consisting of prayers and oblations, presented not in temples by priests, but in private houses by individuals. The Rig Veda gives the form of a hymn to be chanted at the sacrifice of a cow. The Ramayana mentions that a brahmin at Allahabad feasted the brother of Ram with “pork and potent spirit.”

Buddhism was dominant in India from the sixth century, B. C., till the fourth century A. D., both politically and religiously. Fa Hian found the whole of the nations between the frontiers of China and the Indus followers of Buddha, and ruled by Buddhist princes. Chinese history shows that Buddhism had flourished without interruption for a thousand years in what the Puranic fables repute the holiest places of brahminism, Muttra, Benares, Allahabad, Oude and the banks of the Jumna and Ganges. Asoko was the Buddhist monarch of all India from B. C. 325 to 283. In the seventh century, with the exception of Assam and Orissa, there was not an instance of brahmins having attained to political power. The splendour and numerous Buddhist cave temples and monasteries tell us, even in their ruins that the wealth and power of Government must have been devoted for ages to their completion. Buddhism was in fact for one thousand years the state religion of India, and one of the most tolerant of those political mixtures. In an annual address delivered before the Royal Society in 1840, the Marquis of Northampton in pronouncing an eulogy on the late J. Prinsep of Calcutta, remarked, “Mr. Prinsep ascertained that at the period of Alexander's conquests, India was under the sway of Buddhist Sovereigns and Buddhist Institutions, and that the earliest Monarchs of India are not associated with a Brahminical creed or dynasty.” Fa Hian says, “having passed to the eastward of the deserts of Jajulmeer and the Jumna, all the kings of the different kingdoms in India are firmly attached to the law of Buddha, and when they do honour to the ecclesiastics they take off their diadems.” When Hian Tsang, a Chinese traveller, visited Benares, A. D. 635, he found there thirty Buddhist monasteries and 3,000 Buddhist priests and disciples. Buddhism was then in a rapid state of decay. Ougein was eminently Buddhist as late as the third century of our era; it was the residence of Asoko, a Buddhist prince, 300 B. C. Fa Hian found in the kingdom of Tamluc, near Calcutta, 24 monasteries all peopled with ecclesiastics, by the side of the town was one of Asoko's towers.

Coins and inscriptions bear strong testimony to the modern origin of brahminism. Abel Remusat says, “of the thousands of coins, found in India up to the period of Fa Hian, there is not one that has any relation to brahminism, and the same may be said of the numerous inscriptions.” J. Prinsep states, “the great majority of the coins, most of which are older than the Christian Era, from Scinde, the Punjab, Ougein, Kanouj, are with Buddhist emblems upon them indicating that they had issued from the Buddhist mints of Buddhist princes. We have also the foundation of the comparatively modern origin of all the celebrated Hindu temples and thirshas; the Puranas being invented or compiled between the fifth and twelfth centuries of our era; the history of Kashmir being written A. D. 1148; the Hindu dramas being written from the second to the fourteenth centuries; and finally the nine gems (literary men) of the golden age of Hindu literature, are made contemporaries of a Raja Bhoja, the first of the name flourishing A. D. 433, the second A. D. 665, and the third A. D. 1035.”

Many other facts could be stated showing the modern origin of Brahminism in India; the evidence here brought forward may be of use in encouraging Missionaries to assault a system as shallow in its evidence as it is haughty in its demands.

Calcutta Chris. Obs.

LITURGICA BRITANNICA.

To the Editor of the Morning Star,

DEAR SIR,

It is not for the purpose of provoking controversy that I write to solicit space in your valuable journal for a few lines on the subject indicated by the heading of this communication, but solely with the view of obtaining information to aid me in the performance of a duty; I hope therefore that you will favor me by the insertion of this letter.

Every one conversant with the incomparable Liturgy of the Anglican Church

must be aware that although it is in the main beautifully clear to the most ordinary capacity, there are passages whose exact import it is difficult to determine. In use, these obscurities do not really affect the worshipper, as from the context some valuable sentiment is gathered, or the general drift understood. To the translator or expounder the case is different. In order to the production of a satisfactory version it is essential that the translator possess himself of the meaning of words and phrases, and also ascertain how they are sanctioned by the inspired volume whose doctrines alone can give authority to forms of devotion. Among several difficulties I have before my mind I select only two for the present and beg the favour of a few words of exposition from those who may be able to furnish the information I seek. One of the phrases is contained in the "Gloria Patria." This beautiful ascription of praise is as follows:—"Glory be to the Father, and to the Son, and to the Holy Ghost; as it was in the beginning is now and ever shall be world without end, Amen." The sentence to which I allude is the one at its commencement, viz. "as it was in the beginning," and my question on this relates to the sense to be attached to the word "as;" does this word refer to the expression of a fact only, that praise has ever been ascribed to the adorable Trinity; or is it also the expression of a wish that the same adoration may now be offered as was rendered to the Deity in the earlier periods of his dispensations to man, and does it also connect the present faith and aspirations of the worshipper with the future by extending the desire to future ages. It appears to me that however the phrase is taken, whether in one or more, or all of the senses supposed, the qualifying sentence ought to stand at the head of the rendering in Tamil. If my view be correct, the existing versions of Dr. Rottler and Christian David are inadequate, and allow me to say, obscure.

The other difficulty to which I wish to call attention is that which appears to me to exist in one of the prayers of the baptismal service. It runs thus: "We call upon thee for these persons, that they, coming to thy holy baptism, may receive remission of their sins by spiritual regeneration." What is meant by spiritual regeneration in this clause? If it be taken as synonymous with the new birth, how can it be made to appear that pardon is in any sense dependent on or subsequent to regeneration? That regeneration accompanies pardon, I understand, but how the latter succeeds I am unable to ascertain. How regeneration can be the source of pardon, either as the efficient or instrumental cause, or how pardon can be consequent on the renewal of our nature, I confess is beyond my faculties to comprehend, and I am therefore unable to satisfy myself by any literal rendering of the passage in question.

Hoping to be favoured with some elucidation of these points from some of your clerical readers.

I remain, ANGLICANUS.

We are sorry to learn from the Rev. Mr. Percival that one of the Wesleyan School Bungalows, a valuable structure, built about a year and a half ago at Vaddery, in the parish of Cattavelly, was consumed by fire on Sunday last, about mid-day. It is not doubted that it was ignited by some malicious person or persons, and we are authorized therefore to offer a reward of five pounds to any one whose information may lead to the conviction of the malignant perpetrators of this wretched act.

Missionary Intelligence.—It affords us great pleasure to announce the arrival per "Hindustan" of the Rev. Mr. Gillings, a missionary of the Wesleyan Society, who has been appointed to aid Mr. Percival in his important sphere of labour at Jaffna.

Missionary.—Intelligence has been received that the Rev. JACOB DAVIS, of Bradford College, Yorkshire, has been appointed by the Baptist Missionary Society to labour in Ceylon. He is expected to reach Colombo in September. Until the arrival of Mr. D. however, the Colombo station will be supplied by Mr. DAWSON from Kandy, and the Kandy station by the Rev. E. MCCARTHY from Korneegalle.—**Commentator.**

The Calany Ganga has recently overflowed its banks to a fearful extent. At Ratnapora several houses have been washed away, but, what is more distressing to relate, five little children were torn from the embrace of their parents and carried away by the flood—their parents having with difficulty saved their own lives.—**ib.**

The Roman Catholic Mission of Ceylon.—We have received information from a respectable quarter of the receipt of a very favourable letter by Dr. Misso from the Archbishop of Goa and Primate of the east. His Grace, we understand, expresses his unqualified approbation of the measures adopted by that gentleman and the other Roman Catholic Seceiders; and in positive terms asserts his Grace's authority over the Roman Catholic Mission of Ceylon. The Archbishop also promises, it is said, to resort to more effective measures in the event of those mild means, which his Grace suggests should be immediately adopted, failing to produce a conviction in the minds of the Bishop and his adherents, of the authority of the Primate who is their legitimate superior.

The Bishop of Usula and his party will now, we trust, see the utter inutility of continuing refractory, and establish peace and unity amongst the Roman Catholic congregation by acknowledging submission to his Grace, or we may "look out for squalls."—**Ceylon Herald, June 5.**

A reduction in the duty of Foreign Coffee and Sugar is to take place, which will lower the price of those articles and thus materially affect the interests of the Planters in this Island. Meetings have been held in Colombo on the subject, but the only resolution of importance passed, was to petition the Ceylon Government to remit the toll on foot passengers, except at the ferries.—**Commentator.**

Puseyian Symptoms at Madras.—The Madras Athenium states that Bishop Spencer has issued orders to all his Clergy to doff the Geneva gown, the emblem of Puseyism. This is going farther than some of his Episcopal brethren at home, who endeavored to compromise the difference between the two schools, by ordaining black for the pulpit in the morning and white in the after part of the day. Our contemporary alludes to an intention on the part of some of the Clergy to take the field against the innovation.—**Friend of India.**

Sirdar Lehna Singh.—The Delhi Gazette states that Lehna Singh the Sikh Sirdar, arrived at Agra on the 15th of June, on a tour with his family through some of the

British Provinces, where he remained till the 19th, when he left for Benares. He is said to be a learned man, versed not only in Sikh Theology, but in Arabic and Persian lore and an adept in some of the liberal sciences. Astronomy and Geometry have engaged much of his attention, and he is never better pleased than when he meets with an individual who can converse with him on these his favorite studies. He is fond of collecting books of a scientific character and has a taste for Mechanics. He is polite and affable in his manners and graceful in his carriage and demeanour. At Lahore he had a lithographic press under his own superintendence, and he understands perfectly and practically the mechanism of a watch or clock. He takes great delight in the science of gunnery, and the marksmen of his artillery are renowned for their skill. Many of his hill-pieces of artillery are of his own construction; and so contrived as to unscrew and fall in pieces for facility of transport up-hill.

It is supposed that disaffection towards Heera Singh and an apprehension that his own life might be sacrificed in the intrigues of his native country are the reasons of his visit at the present time to the British provinces. It is said that he intends to proceed from Benares to Hydrabad to visit the shrine of some Punjabee saint.

Escape and Murder of convicts.—At Moulmein, as a company of convicts numbering upwards of one hundred, were proceeding to their destination with a slender escort, they rose on their guard, and after having overpowered them, fled into the jungle. They were pursued by a company of Military and in the conflict that ensued seventeen convicts were killed and thirty wounded.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The Steamer *Hindustan* arrived at Galle on the 16th instant, having left Suez, on the 20th ult., and *Aden* on the 6th instant, among the passengers were the Rev. Mr. Gillings, Wesleyan Missionary for Jaffna; and Sir Henry Hardinge, Governor General elect of India. Sir Henry would meet there with his Excellency Sir Colen Campbell who went to Galle for the purpose of enjoying an interview with him.

Intelligence is received from England to the 7th June, of which we make a brief abstract. The debates in Parliament have disclosed nothing respecting the reasons for Lord Ellenborough's recall; both the Government and the Court of Directors having agreed to preserve silence on the subject. Lord Ashley's amendment of the Factory Bill was rejected by a majority of 138, many who had formerly voted with him, having turned against it. The state Trials have closed and Mr. O'Connell and his fellow-conspirators have received their sentences and are now inmates of the Dublin Penitentiary. Mr. O'Connell was sentenced to imprisonment for 12 calendar months, and the payment of a fine of £2000, with securities of £10,000 for his peaceable behaviour for seven years. The others are sentenced to imprisonment for nine Calendar months, and a fine of £50, with securities to the amount of £2000 to keep the peace for seven years. Ireland is said to be now perfectly tranquil.

The emperor of Russia, the king of Saxony, and the crown prince of Denmark are at present in England.

The visit of the king of the French has been postponed till September. The arrangements for steam communication with India and China are not yet completed, the details of so comprehensive an undertaking requiring great care in the preparation of the contract. The Peninsular and Oriental company have at last purchased the *Precursor*, which is destined for the Indian station.

In America, the President had concluded a Treaty of annexation with Texas but it is supposed the senate would reject it. No alteration has been made in the tariff.—Dreadful riots had occurred at Philadelphia between the Irish and a party called "Native Americans."

A cast-iron pulpit has been erected in the Jewish Synagogue, Seel street, Liverpool. This is said to be the first regular pulpit erected in a Jewish place of worship in England.

Nature and Art.—A Lecturer, addressing a Hampshire audience, contended with tiresome prolixity that art could not improve nature, until one of his hearers losing all patience, set the room in a roar of laughter by exclaiming, "How would you look without a wig?"

Costly Window.—Messrs Kendall, Milne, and Falkner, the eminent haberdashers at Manchester, have just had a window completed forty-two feet long, twelve feet high, and containing upwards of 650 feet of the best plate-glass. Its entire cost is said to exceed £500.

புதினசங்கதி.
யாழ்ப்பாணம்.

கட்டைவேலிக்குச் சேர்ந்தவதிரியிலே சந்தேர்த்துறைய ஒன்றை வருஷத்துக்கு முன் அதிகஞ்செலவீட்டுநேர்த்தியாகக் கட்டப் பட்ட பள்ளிக்கூட வங்கனாக்களிலொன்று போன ஞாயிற்றுக்கிழமை மத்தியாணமனலில் எரிந்து போயிற்றென்று உளம்பொருந்திய பார்த்தவல்லியர் வழியாகக் கேள்வியுற்றமையால் அதிகத்துக்கமடைகிறோம். மனவயிராக்கிமமுன்னவர்கள் ஆரோசனா நெருப்பினுற் கட்டிநுக்கவேண்டுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆதலால் இத்தூக்கிர் தீய்த்துத்துக்குக் காரணராயிருந்தவர்கள் இவ் குரன்று திஷ்டார்த்தமாக வெளிப்படுத்த வல்லவனுக்கு ஐந்து பவுண் உபகாரத்தொடுக்க உடன்படுகிறோம்.

கனம்பொருந்திய பீற்றிர் பார்த்தவல்லியர் அவர்கள் இவ் வுரவர்களுக்கு அறிவு கொடுத்துப்பொருட்டில்லாதபித்த பள்ளிக்கூடமுதலிய ஸ்தாபனங்களிற் துணைச்செய்யுட்பொருட்டுக் கனம்பொருந்திய கில்லிக்குல ஜயரவர்கள் சீமைமயிருந்து யாழ்ப்பாணம் வருவதையும், அப்படியே இந்நைத்துச் சிறிதுவாரத்துக்குமுன் தே

சவ்யோகமான கனம் பொருந்திய தானியேஸ் ஐயர் அவர்களுக்கு பட்டிலாசக்சீனமையிலிருந்து டேவிஸ் ஐயர் அவர்கள் வருவதைப் பற்றியவருவது நம்மெல்லாருக்கும் மாறாத சந்தோஷத்தைப் பயக்கிறதற்கே துவாயிருக்கின்றது.

வட்டுக்கோட்டையிற் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்துக்குத் தலைவராயிருந்து தேக்கசெளக்கியலிஷங் காரணமாக அமெரிக்காவத்குப் போயிருந்த சங்கைப்பொருந்திய (The Rev. H. R. Hoisington) அப்பயரும், யாழ்ப்பாணத்திலும் சென்னைப் பருந்திலும் வெகு காலமாக அதிகாரியுழிப்புடன் பிரயாசப்பட்டுச் சுகலீனத்தின்பொருட்டித் தேயந்துமந்து தன் றேயம்புருந்த வைத்தியராகிய இலக்டடர் ஐடரின் குமாரசுகிய (The Rev. H. M. Scudder) ஐயரும், சங்கைப்பொருந்தியதேவர் ஐயரும் (Rev W Taylor) சென்னைப்போன வைகாசி மாதம் கூ. திகதி அமெரிக்காவைவட்டுப் புறப்பட்டுள்ளார். வருகிற புரட்டிமாதம் முற் கூறிலே அவர்கள் சென்னைப் பருந்தில்வந்து சேருவார்களென்று காந்திருக்கிறோம்.

[illegible]

கோடும்பு.

கைபுடையபாக்கவே கண்ணை கண்டதை எழுதுகிறேன். அந்த வது—இந்த மாசும், யிரு—சக்கி. கொழும்பிலிருந்திருக்கிற வரவர்களுக்கு முன்னே இருக்கிற வெவ்வேறுபாடுகள் மருந்து வீட்டுக்காரரும் நானும் கவருகிறிருக்கிற போது, வெவ்வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் அந்த வேறுபாடு—சுவாமிமுத்து என்னும்—அதன்னை வெவ்வேறு—நீர், ஈது, நனைக்குள்ளே செத்துப்போய் ரெண்டு. அது ஏதுக்கென்றால்—நீரோடு கலாமுது செய்தீர்—அதென்ன வென்னால், ஒரு சுவை சுவைக்காரன் சுவைவனை நீர் வேறுபாடுகளைத் துருளுனத்தென் கொடுக்கப்போகிறீர்—அதற்காகத்தான் எனது. நீ சொன்னது சரிதான்—நான் செய்திருக்கிற முடியல்கள் மருந்தும்மல்ல. ஆனால் நீ சொன்ன, ஈது, நனைக்குள்ளே, ஈது, நானும்போக, அ. நானைக்குள்ளே சாகிதத்திற்காகையிருக்கிறேன் என்றேன்—அப்போ அவன் நான் சொன்னது வீண்போகாது—எங்கள் சிவன் பேரில் ஆணையாகவும் என் அப்பன் பேரில் ஆணையாகவும் நீரின்மேட்டு நானைக்குள்ளே சாகாவிட்டால் என் வீண்புறது கிறைத்துப்போகவேண்டுமென்று. அப்போ அந்த வேறுபாடு நீதி திரு சவுருக்கான அங்கும் அந்தக் காட்டுலாகிலுக்கன் முதலானவர்களைப் பார்த்து இந்தக் குறவன் சொன்னதைக் கேட்டாகனாவென்றேன். ஆம் கேட்டபோமென்றார்கள். யக. திகதியாகிய நாலாம் நாள் ஒரு அவிதாரும் ஒரு லாகிலுக்கனும் கூ. சிப்பாகிலும், இங்கினிடிப்பாற்றுமேல் நிலைசெய்கிறபோது சில கூலிக்காரர் கலவெ வைத்ததாகன். கலவெவைத்தவிடத்துக்கும சொல்லப்பட்ட இலட்சுமணனும் இன்னும் சிலரும் தின்றவிடத்துக்கும, ஈ. முழுத்தூராயிருக்கும் வெவ்வேறுபாடு கலவெப்பறந்து இலட்சுமணன் தலையில் வழித் தலையுருடைத்ததுமன்றிப் பிபரிபுஷும் வலுவாய்க் காயமுப்பட்டது. உடனே இலட்சுமணன் விழுந்து அறிவுகொண்டபாது. இப்போது அவனை ஆசைத்திரியிலே போட்டுக் காயங்கட்டியிருக்குது. பிழைப்பது தேவன் கிருபை. இப்படிக்குத் திவ்லரிச்சிப்பாயித். சுவரிமுத்து.

தொழும்பைச் சேர்ந்த காலானி கங்கையானது இச்செவ்வப் பெய்த மழையினாலுண்டான வெள்ளத்தின் பொருட்டிக் கரைடையும் மூடிக்கொண்டு பாயவே த.வ.னதினால் இரத்தினபுரத்திலு

ள்ள பற்பல வீடுகள் தண்ணீரில் அலைக்கப்பட்டதும் துபோனதும் என்றி ஐந்து சிறு பிள்ளைகளையும் வெள்ளமள்ளிக்கொண்டு போனதையும் அவைகளின் பெற்றோர்கள் தப்பிப் பிழைத்தது ஆண்டவன் செயலென்பதையும் அறிய வருவது எவ்வளவு அருக்கத்துக்கிடமாயிருக்கின்றது.

இச்சியாவைச் சேர்ந்த நெல்லூரிலிருக்கும் சங்கைப்பொருந்திய (Rev: Mr. Day.) என்னும் ஐயர் புத்தகங்கள் கொடுத்துச் சுவீசஷந்தையை நிலைக்கும்பொழுது அவ்நூல்களிற் சிலர் அவரை அடுத்ததற்காகக் கோட்பாடாரவர்களைக் குற்றவாளிகளாக்கண்டு பிடித்துத் தீர்த்ததென்னவெனில்—அவர்களுக்குத் தலைமைபாதிபிழைவன் ஈருபாய் குற்றங்கொடுக்கவேண்டும், அல்லாதிருந்தால் இரண்டுமாசமறியவிலிருக்கவேண்டுமென்றும், மற்ருமவனைச் சேர்ந்த மூன்றாம் ஓவ்வருவரும், அன்புதன்பது ஈரபாய் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் அல்லாதிருந்தால் ஒருநாள் நூபாய் படு, நான்று மறியவிலிருக்கவேண்டுமென்றும் ஆந்தான். கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுடைய நிபாயமானகடைமைகளை நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருமபேயது இவர்களடிபட்டாமலும் தண்டனைப்பட்டாமலும் இருக்கவேண்டுமென்பதை இதுமுதல் அக்கியானிகள் அறிவார்களென்று நம்புகிறோம்.

பிரமதேயத்தைச் சேர்ந்த, மோல்மேன் என்ற ஊருக்கு, ஈ. பெருங்கதிக்கமான குற்றவாளிகளைக் கொண்டுவராகும்போது அவர்கள் அங்கிருந்து முதலாளிகளுக்கு விரோதமாயெழும்பி அவர்களுயர்ச் செய்ததுகொண்டொருக்குள்ளே ஒழுங்குவித்துவிட்டார்கள். பிறகு ஒரே கூட்டம் திராணுவத்தார் தீக் குற்றவாளிகளைத் தொடர்ந்து பிடித்து அவர்களிடமிருந்து பதனெடுக்கொண்டுவராததும்தான் முப்பதுபேரைக் காயப்படுத்தினார்கள்.

பிறதேசங்களிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட கோப்பிச் கொட்டைகளை முதலிடவைக்கு முன்போட்டிருந்த தீர்வையைக் குறைப்பது பாளிடேந்தெலுக்கு சங்கத்தவர்களுடைய எண்ணமாயிருப்பதினால் அப்படிச் சொல்லப்பட்ட போருள்ளிச் தீர்வையைக் குறைத்துப்பிடித்து, தில்லையைத் தவிரலுள்ள இருபதிரருக்கு மிக் நடமுண்டாகுமென்று நினைக்கவேதவாகலமது. இது கருத்தைப் பற்றிக்கொழுமியிருக்குஞ் சண்டைகள் ஒரு கூட்டத்தைத்தேனேகிரதான காரியங்கள் வரையறுத்தயிடிமபடியெண்ணியிருந்தாலும் பிரதானமான குதிரை, வண்டி ஆகியவை இரதங்கள்விலேறிப்போகாமற் தவிரடைபே நடக்குமடிக்கத் துறைத்தேர்ணிப்பாலத்திலன்றி மற்றுமபடியாதொரு சமயமுந் கொடாமல நடக்குகையொருட்டு ஊத்தரவுண்ணவேண்டுமென்று தில்லையைத்தவிர்த்தோர்த் திபுவர்களுக்கு விண்ணப்பமபண்ணுமாபடியெண்ணியிருக்கிறார்கள்.

இக்கிலாஹ் நுஷ்தைச் சீர்திருக்கும் நல்லுபகாரியான ஒருவர். தம்
பைச் சூழ்ந்தருளும் கறிவதவாகன். ஒவ்வொருவரும் புதிய ஏற்
பாடென்னுமெவநாகமத்தைத் தமிழில் வைத்திருக்கும்பாருடும்
தின்னணைவெலிபுக்கும் ஓர் சூருவிடத்துக்கு நாள் ரூபாயனுபி
யிருக்கிறேன். யினைவிட்டிருக்கும்—எல்லா உபகாரத்திலும் பி
ரதான் உபகாரியிருவேன்.

கண்தாணி—எ ம். இலகதம்.

நான் ஒரு நாட்டெருவழியேபோகையில், காவீர்ப் பாததருமடிக் கையில வெள்ளிப் பிறப்புபிடித்து அரையிலே காஷாயநீரி த்துதுலையிற்காஷாய முண்டாசுகுற்றிற்குமுத்திலே உருத்திரந்தா வடக்கன்பூண்டுஉத்தமமாகவழிதிடணித்துக்கத்தின் கீழ்க்கிலவல ளுகெனமிகுக்கொண்டு ஒரு பெரியவர் பிறக்க வந்துசெருமிகார். நான் திருமபிப் பார்த்து அவரைக்கண்டு தலைவணக்கி வழியிலிவி அவரை முன்னே நடக்கவிட்டுப் பிறகே போகிறேன். அவர் திரு மபிப் பார்த்து நீ ஆர் எங்கே போகிறாயென்று கேட்க, நான் கி லிஸ்தவன், அருளுருக்குப் போகிறேனென்று சொல்லி, ஐயாவை யுமெனக்குத் தெரியாது, ஐயா எங்கே போகிறதாக்குடென்றேன்! அவர் நான் தமபிரான். நானும் அருளுருக்குப் பிறமாகத்தான் சா மிகாரியும் பார்க்கப் போகிறேனென்று, சாமிகாரியமென்று என்னு ளுளங்கலிலை. சாமியைப்பற்றிப் போகிலக்கவும் சனங் களுக்கு நற்புத்தி சொல்லச் சன்மாராக்க வழியைக் காட்டவுமா போகிறீர்கள் என்றேன். அட்ட முட்டானே சாமியைப்பற்றி ந மகதென்னதெரியும் மற்றவருக்கென்னதெரியும், அவரவருக்குப் பிடித்ததுதான் அவரவர்க்கு நல் வழி. நான் அம்பலவாண சாமி யினது காணிபுழி தோட்டங்களின் விளைவு குத்தகை குலவிலை அ மலிடப்போகிறேன். அன்றியும் நமக்கு மற்ற சாலதிரம் வரும்

POET'S CORNER.

TO THE EVENING STAR.

[By Bryant.]

SPIRIT that breathest through my lattice, thou,
That cool'st the twilight of the sultry day,
Gratefully flows thy freshness round my brow;
Thou hast been out upon the deep at play,
Riding all day the wild blue waves till now,
Roughening their crests, and scattering high their spray,
And swelling the white sail. I welcome thee
To the scorched land, thou wanderer of the sea!

Nor I alone—a thousand bosoms round
Inhale thee in the fulness of delight;
And languid forms rise up, and pulses bound
Livelier, at coming of the wind of night
And languishing to hear thy grateful sound,
Lies the vast inland stretched beyond the sight.
Go forth into the gathering shade; go forth,
God's blessing breathed upon the fainting earth!

Go, rock the little wood-bird in his nest,
Curl the still waters, bright with stars, and rouse
The wide old wood from his majestic rest,
Summoning from the innumerable boughs
The strange, deep harmonies that haunt his breast;
Pleasant shall be thy way where meekly bows
The shutting flower, and darkling waters pass,
And 'twixt the o'ershadowing branches and the grass.

The faint old man shall lean his silver head
To feel thee; thou shalt kiss the child asleep,
And dry the moistened curls that overspread
His temples, while his breathing grows more deep;
And they who stand about the sick man's bed,
Shall joy to listen to thy distant sweep,
And softly part his curtains to allow
Thy visit, grateful to his burning brow.

Go—but the circle of eternal change,
That is the life of nature, shall restore,
With sounds and scents from all thy mighty range,
Thee to thy birth-place of the deep once more;
Sweet odors in the sea-air, sweet and strange,
Shall tell the home-sick mariner of the shore;
And, listening to thy murmur, he shall deem
He hears the rustling leaf and running stream.

THE PLAN OF LIFE.

[From an address to young men, by Bishop McIlvaine.]

You are just about to launch out into life. The vain show of the world is before you. The mighty current of its ungodly example, its crowded cares, is rushing by, waiting for you to embark upon its bosom. Embark upon that sea you must; stem it by stern resistance or go down with it to the gulf of the second death, you must. We stand together on the shore; we have followed you to the brink, to bid you farewell. But we ask a word at parting. *What is your plan of life?* Have you adopted none? Alas, will ye venture thus upon such a voyage! no great object, no fixed determination taken! no landmarks chosen, waiting the current that drowns men in destruction and perdition, to give you the direction! There are but two plans. The one to seek first, and last, and ever the kingdom of God, trusting in Him for all other things; the other the reverse, to seek first all other things, put off the kingdom of God for the last, and meanwhile trust in Him for nothing. The last is the way of millions. I charge you to fear it—abjure it. It begins in practical atheism; it must end in disappointment, discontent, and unhappiness; it has no promise, but that of the wrath of God, and it cannot but terminate in endless despair. The other way is that of wisdom: all its paths are peace. O, could I secure in each of your minds the deep-seated determination to make the will of God the controlling, subordinating, engrossing business of life, and his promises all the comfort of life, so that, while in the world, you would not be of the world, what a blessing should I confer on you! how much should I ennoble and enrich you, and prepare you for every trial, and arm you against every enemy! Then should I freight you with precious promises of God, which like the life-boat of the mariner, would keep you above the wave, whatever the storm. Is it your determination? Have you chosen the Lord to serve him? Shall the kingdom of God be the great object of life? Will you lean upon the arm of the Almighty for help against temptations? Will you consecrate all the gains of your education, all the talents it has made you responsible for, to His glory? then we fear not. The way is bright. Angels wait to guide you. Jesus walks upon the sea to meet you. God charges the winds and waves to attend your welfare. All things are added unto you; death, in his time, will minister unto you. The ways of those who seek the kingdom of God may be separated by the breadth of the earth, but they all meet at last in one, and that meeting will soon come and never end. Blessed and glorious consummation! But ye have many snares to escape, and strong opposition to encounter. Let me give you one parting lesson. If ye would live well for God and your own peace, live by the day. Life is made up of days. Each may be the last; the present may have no more but eternity. Sufficient unto the day is the evil thereof; sufficient, also, is the duty thereof. When to-morrow comes, will be early enough for its duties and its trials. Grace to keep is not promised for want anticipated. Then live by the day, and you will live for eternity. If each day you seek the kingdom of God, first in point of time,

first in point of interest, than all of life will thus be marked; you will always be ready with the account of your stewardship; death will come only as each night now comes, closing the *book of life* only, as every night closes the *book of every day*.

ANECDOTE OF WILLIAM LADD, ESQ. KNOWN IN AMERICA, AS A DISTINGUISHED ADVOCATE OF PEACE.

"I had," said he, "a fine field of grain, growing upon an outfarm some distance from the homestead. Whenever I rode by, I saw my neighbor Pulsifer's sheep in the lot, destroying my hopes of a harvest. These sheep were of the gaunt, long-legged kind, active as spaniels: they could spring over the highest fence, and no partition wall could keep them out. I complained to neighbor Pulsifer about them, sent him frequent messages, but all without avail. Perhaps they would be kept out for a day or two, but the legs of his sheep were long, and my grain rather more tempting than the adjoining pasture. I rode by again; the sheep were there still. I became angry, and told my men to set the dogs on them, and if that would not do, I would pay them if they would shoot the sheep."

I rode away much agitated, for I was not so much of a Peace man then as I am now, and I felt literally full of fight. All at once a light flashed in upon me. I asked myself, would it not be well for you to try, in your own conduct, the peace principles you are preaching to others? I thought it all over, and settled down in my mind as to the best course to be pursued.

The next day I rode over to see neighbor Pulsifer. I found him chopping wood at his door. "Good morning, neighbor." No answer. "Good morning," I repeated. He gave a kind of grunt, like a hog, without looking up. "I came," continued I, "to see you about the sheep."

At this he threw down his axe and exclaimed in a most angry manner, "Now are not you a pretty neighbor, to tell your men to shoot my sheep! I heard of it—a rich man like you to kill a poor man's sheep!"

"I was wrong, neighbor," said I; but it won't do to let your sheep eat up all that grain; so I came over to say that I would take your sheep to my homestead pasture and put them in with mine, and in the fall you may take them back, and if any one is missing, you may take your pick out of my whole flock."

Pulsifer looked confounded;—He did not know how to take me. At last he stammered out,—"Now squire, are you in earnest? Certainly I am; I answered; it is better for me to feed your sheep in my pasture on grass, than to feed them here on grain; and I see the fence cannot keep them out."

After a moment's silence—"the sheep shan't trouble you any more," exclaimed Pulsifer. "I will fetter them all. But I will let you know that when any man talks of shooting, I can shoot too; and when they are kind and neighborly I can be kind too."

The sheep never again trespassed upon my lot. And my friends, he would continue, addressing the audience, remember that when you talk of injuring your neighbours, they talk of injuring you. When nations threaten to fight, other nations will be ready too. Love will beget love: a wish to be at peace will keep you in peace. You can only overcome evil with good. There is no other way.

NOTICE.

Wanted a steady female to take the maternal charge of six or seven native girls in a Mission establishment. A person free from family encumbrances and able to read and write is required.

Application may be made to Rev. Mr. Percival, Jaffna.

பிரசித்தபத்திரம்.

ஒரு மகியோன் பள்ளிக்கூடத்தில் ஆறேழு பெண்பிள்ளைகளை மாதாவை யொப்பவைத்துப் படுக்கிக்கும் பொருட்டுச், சமுசாரபந்தமில்லாநும் எழுத வாசிக்க வல்லாளுமாக்க ஒரு ஹெதிரி வேண்டியிருந்தால் அதற்கு யோக்கியமானவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்குந் கனம்பொருந்தியபார்கிவல் ஐயரிடத்திற் கேட்டுக்கொள்ளலாம்.

CONTENTS.

Beschi's Spiritual instruction	133	Liturgica Britannica	ib.
Satirical Poem on the superstitions of the Hindus	134	Summary of Eng. Intelligence	137
Anecdote of William Ladd, Esq. a distinguished advocate of peace	134, 140	Summary of Tam. Intelligence	ib.
Interesting conversions, at Lyons, France	135	The Observer—No. 7.	138
An Anecdote	ib.	An Arithmetical query	139
Has Brahminism been always the Religion of India?	136	Answer to an Arithmetical query	ib.
		Inquiry	ib.
		Panchangam	ib.
		Poet's Corner—To the Evening Star	140
		The plan of Life	ib.